

der eel ja mee-iinis piimedaks läinud farro tormas tema kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, wen-nise, kui assi täna korralist meil suggineb, siis viin so nahha turrule kus libbe messi sulle ossaks saab. Mattofese aea pärrast jöudsid némad tallo õue alla; Messiläppa südda tuksus rõemo pärrast; agga sedva rõemo moondati ruttust libbedaks piinals: nönda ista ruimalade lootused eñamist tuulde ärra lauwad. — Õhto olli fätte jöudnud ja perremees jubba sängi puhlama läinud. Õue peal seisis üks jäätme tamme-pak maas, wai keskel sisse aetud, misga palku tahheti lõhfuda. Ühhel poolwaija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda asja kohhe tähhele pannud, olli nõuls rõtnud foggemata juhtumisest lasso püda. "Watake, auväart onno!" ütles ta farrole, "siin linnopu sees on enam met kui teie föht tarvitab, ja messilased on föik wälja aetud; piiski agga niña ni süggawast kui ial rõimalik sisse, agga oitse en-nast ahnuse eest, et ülleliiga ei rõotta, mis wiimals teile waewa teels." Messiläp kostis: olge murreta, onnopoe! ma ei ole eßimest korda linnopu lallal egga ka ni täitmata loom, waid oškan iggaslohhas parrajat mõetu piddada. Sedda ütteldes pugges ta väning eßimese läppadega prao wahhele, funni ta förwuni tamme-pallo sees olli. Reinowadder oskas filmapilgul oma lasso püda, kiskus suure waewaga waija pallo seest wälja, mis läbbi praggo finni läks ja farro niña ning läppad näppistiisse jääwad; siis

naeris ja pilkas ta Mässiläppa pealegi. Üleannetuma onnopoea kawwaluse läbbi olli nüüd farro löimmo wahhel wangis ja ei jöudnud föige rõimo ning wahwusega esiam löksust lahti peasta. Tema sõtles ja pallus, urrises, mõuras ja mõmmises kartuse ning wallo pärrast, krapis taggumiste läppa: küündega wihhas maad ülesse ja teggi ni irmsat lärra, et taloperremees ühest ärkas, wemla fätte rõttis ja watama ruttas mis õues piddi ollema. Messiläp igkitses suures irmus ja piinas; lõm näppistas libbedast niña ja förmi; sellepärrast kiskus ja rebbis traamö pärrast pallo et wallust peaseks, agga kartus ja wallo panni tedda mõurama. Kui Reinowadder näggi et farrol eñam peasemist lota ei olnud ja perremees wemlaga liggemale jöidis, üidis ta loera-ambil: "Austatud onno ja nabri, issand! kuddas läbbalad läiwad? Eks teie tahha fögi: isso püssut wähhentada? Wöeraepo-roog näisse wägga maitsero! Arge föge ülleiiga, wauna kallis! jubba perremees tulleb ja toob teile keelelastet föhhötäie peale. Pidage soppile tood waisto walmis. Laewas sago roga ning jooli teile önnistama." Nönda räkides piëtis ta putkama.

Kui perremees farro löksus leidis, töttas ta sedda-maid förtsi abbi otsima, kus veel mõningad küllas-mehhed ölle-tobi jures istudes maggosast juttu westsid. "Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, farro tapma!" Üidis perremees: "miño õue veal on üks farro pallo